

Na streche mrakodrapov poriadne fúka

„Postupujte ďalej, prosím!“ vyzýval nás starší pán v hnedej uniforme. Stáli sme v dlhom rade na výťah. Na tom by, samozrejme, nebolo nič zaujímavé, keby tie výťahy nepremávali na jednu z najvyšších budov sveta. Slávnu Empire State Building! Ešte nikdy som sa neviezol na osemdesiate šieste poschodie.

Konečne sme sa dostali na rad a spolu s vyčesaným bielym zvieratkom sme nastúpili do výťahu. Jeho panička bola už staršia dáma a na hlave mala veľký, červenými kameňmi vykladaný klobúk. Pekne čudné! Ani jej lasička, ktorú držala pod pazuchou, nebola o nič menej výstredná. Okolo krku mala obojok z červených drahokamov a na tele červený mohérový svetrík. Už raz som podobného krásavca stretol, bol to psík Dastík z bratislavského Starého Mesta. Tomuto malému newyorskému manekýnovi však mohol sotva konkurovať.

„Pozdravujem ťa, zajačik,“ oslovil ma. Pôsobil napodiv celkom prívetivo.

„Dobrý deň, fešáček,“ odpovedal som. Tváril sa, akoby ho moja pochvala vôbec nepotešila.

„Načo je krása, keď si sám?“ spýtal sa ma zvláštne smutným hlasom. „A mimochodom, volám sa Stuart.“

Nemal som poňatie, čo tým chce povedať. Stuart sa mi zahľadil hlboko do očí.

„Mám pozornosť svojej majiteľky. No žijeme sami. Celkom sami. Bohatí, krásni, ale odtrhnutí od sveta. Každé ráno začíname deň výhľadom z Empire State Building. V tomto výťahu poznám každý jeden škrabanec. Čudné, nemyslíš?“ rozhovoril sa Stuart.

To bolo teda poriadne zvláštne. S takýmto osudom som sa ešte nikdy nestretol. Aby som Stuarta trochu rozveselil, v krátkosti som mu porozprával, ako som sa minulý rok stratil na Islande. Keby som mal viac času, povedal by som mu aj o Paríži, ale dvere výťahu sa zrazu otvorili.

Boli sme hore – na osemdesiatom šiestom poschodí. Naskytol sa nám neuveriteľný pohľad a skoro ma odfúkol vietor. Janka ma pevne držala v ruke a rovnako ochranárska bola aj Stuartova majiteľka. Podišli sme až k zábradliu a ocko nadšene fotografoval výhľad z mrakodrapu.

„Dám ti jednu dobrú radu, zajko,“ oslovil ma Stuart po chvíli. „New York je očarujúce, ale aj nebezpečné mesto.“

Určite ste tu prvý deň a rovnako ako väčšina turistov aj vy ste sa na úvod vybrali na Empire State Building. Ak môžeš, vyhni sa newyorskej zoo. Funguje tam totiž veľká mafia. Pre malého zajka, ako si ty, by sa mohol stať New York osudným miestom.“

Stuartove slová ma trochu vystrašili. Chcel som sa dozvedieť viac. Našťastie Janka stála v tesnej blízkosti jeho majiteľky, tak mohol pokračovať.

„New York je teraz hore nohami. Všetci hľadajú stratený poklad. Nechcem ťa strašiť, zajko, iba vravím, že keď tu zabľúdiš, bude to posledné miesto, ktoré vo svojom plyšovom živote uvidíš. Musíš byť opatrný!“ vystríhal ma vážnym hlasom.

Chápavo som prikývol.

„Ďakujem, ale myslím, že sa nemám čoho obávať. Zoo je posledné miesto, ktoré by Janka s ockom v tomto meste chceli navštíviť. Moja Janka na mňa dáva veľký pozor,“ povedal som.

So Stuartom som sa ani nestihol poriadne rozlúčiť. Jeho majiteľka sa náhle zvrtila a odišla skorším výťahom.

„Začína mi byť zima,“ vyhlásila Janka a potahala ocka za bundu.

„Ide sa do ulíc!“ vyhlásil.

Z Jankinho batohu som pozoroval mesto. New York bol plný dlhočizných ulíc. Po okrajoch ich lemovali vysoké mrakodrapy a pri vchodoch stáli elegantne oblečení vrátnici. Ľudia sa ponáhľali, vrážali do seba, v rukách držali obrovské poháre s kávou a stopovali žlté taxíky.

Naj hračkárstvo na svete? No predsa Pilgrim!

„Poďme tam, prosím, prosím!“ pozerala Janka na ocka. Vošli sme do obchodu, kde nás omámila vôňa vianočného punču a medovníkov.

„Hračkárstvo Pilgrim. Najslávnejšie na svete!“ ozývalo sa vo vnútri. Rozhliadol som sa naokolo. Toľko hračiek pokope som ešte nikdy nevidel. Vyfintené plyšové mačky, mackovia v zdobených kožuškoch, maľované bábiky, svietiace vláčiky. Cítil som sa pri nich ako chudák. Hotový raj krásnych plyšákov.

Janka s ockom sa pristavili pri farebných opiciach. Každá mala na sebe svetřík inej farby. Vyzerali luxusne.

„Čo tu robíš, škaredý plyšový zajac?“ spýtala sa ma jedna z nich. Nahnevane som zdvihol obočie.

„No dovoľ?! Možno som obyčajný zajko, ale som čistý a priateľský,“ odvrkol som.

Opica na mňa zagánila a ďalej vytrčala pred Jankou svoju vyčesanú hrivu.

„Tie opice sú akési čudné, poďme sa pozrieť na mackov,“ potiahla Janka ocka za rukáv.

Za malými športovými autíčkami na vysokých policiach sedelo množstvo vianočných macíkov. Každý jeden vyzeral ako z reklamy. Akoby mali na čele napísané: Sme najkrajší

mackovia na svete. Toto miesto ma znepokojovalo a frustrovalo zároveň.

„Už neznesiem ani jeden pohľad na tieto vyumelkované hračky,“ pomyslel som si. Janka môj názor evidentne nezdieľala. Zapáčil sa jej hnedý macko s červeným svetříkom a modrými menčestrovými nohavicami. Nežne ho pohladila po hlave. Macko sa ani nepohol. Zato ostatní si medzi sebou čosi šepkali.

„Chcela by si tohto macka?“ spýtal sa ocko Janky.

Príkývla. Nepozdávalo sa mi to. Jej najobľúbenejší plyšový kamarát som predsa ja. Nie som už dosť dobrý? Dúfal som, že ocko bude múdrejší a macka jej nekúpi. Chytil ho do rúk a pozrel na cenovku. Neveriacky zdvihol obočie.

„Dvadsaťpäť dolárov?! To je teda poriadne veľa.“

Odláhlo mi. Za takú cenu by si predsa mohli kúpiť aspoň piatich obyčajných plyšových mackov. Načo bude Janke jeden vianočný?

Janka sklopila oči.

„Vieš čo, Janka, jeden pekný suvenír si predsa môžeme kúpiť. Ak sa ti naozaj páči, zoberieme ho,“ vyhlásil nakoniec.

Janka vyskočila od radosti.

„Je prekrásny! náš nový vianočný macko!“

Zrazu som započul šepkať ostatných mackov.

„Pozrimeže, niekto si kupuje Eduarda,“ začal macko v zelenej kombinéze.

„Prinesie im poriadnu smolu,“ zachichotala sa plyšová medvedica v ružovom kabátiku.

„Len nech si ho zoberú. Aj tak je to len obyčajný klamár,“ odvrkol znova macko v zelenej kombinéze.

Úplne mi to zničilo náladu. Cítil som sa ohrozený. Mysľou mi preblesli všetky krásne chvíle s Jankou. Ako som sa k nej túlil doma na vankúši, ako sme sa hrali v jej detskej izbičke. Je všetkému koniec? Nahradí ma teraz tento newyorský manekýn?

„Vitaj v našej rodine,“ privítala ho Janka a pozrela sa na jeho menovku. „Eduard, aké máš krásne meno,“ usmiala sa.

Zato mne do smiechu nebolo. A nezmenilo sa to, ani keď Eduarda posadila vedľa mňa do ruksaku. Nemal som najmenšiu chuť zoznámiť sa s ním. On je predsa nový člen našej rodiny, nech sa predstaví prvý.

Macko Eduard však mlčal.